

MARJOLEIN BONGERS

Ik liep over stenen

Ik liep over stenen
die een straat waren
Geloof ik.
Het was koud
en ik had het warm
Mijn sjaal zat te strak.
Ik kwam de president tegen
De president van Amerika.
Er liep iemand naast hem
om zijn paraplu vast te houden
Dat kon hij blijkbaar niet zelf.
Hij riep wat over gerechtigheid
Maar ik denk niet dat hij weet
wat dat woord betekent.
Dat leren ze niet op de presidentenschool.
Ik zei 'Weg met u!'
En hij zei 'Waar naar toe?'
Daar kon ik weinig mee
dus pakte ik zijn paraplu af
En ruilde die in voor een plastic schepje.
Kon hij lekker
in de zandbak gaan spelen.

Ik wil de wereld leren kennen

Ik wil de wereld leren kennen
Zoals hij in de boeken staat.
En ik wil de maan laten lachen
Als hij bij de zon op bezoek gaat.

Ik wacht op iets wat niet zal komen
Nee, het zal me nooit bereiken.
Het zit zo diep van binnen
Dat het de wereld niet eens kan verrijken.

Met mijn ogen dicht
Hoor ik alle geuren van de nacht.
Ze dansen en zingen
Ze doen niets meer dan wat van hen wordt verwacht

Ik zou zo graag
Alle beelden een beetje anders zien.
Kan het groene gras niet blauw zijn
En de strepen van een zebrapad paars misschien?

Ik verlang van mijzelf daarom
Niets te verlangen.
Totdat het waardig genoeg is
Om al mijn woorden en daden in op te vangen.

Op de vroege ochtend

Op de vroege ochtend
hebben al zo'n tien olifanten
Let wel, roze olifanten,
zich op mijn hoofd genesteld.
Dus als ik naar links kijk
vallen ze eraf.
En rechts geeft hetzelfde effect.

De olifanten lachen, gillen
en rennen.
Jongens zeg ik
Nou is het potverdorie afgelopen.
De olifanten schateren.
Ze kaarten en
de verliezer moet een kwartier
touwttje springen.

Op mijn hoofd

Voor de zoveelste keer

Voor de zoveelste keer
zat ik aan tafel
zonder te weten wat ik ging schrijven.
Lastig, dat die woorden m'n hoofd niet uit wilden.
Het kropte zich maar op
Ik kreeg er hoofdpijn van.
De plaat van
Bob Dylan
(zijn eerste!)
draaide zijn zoveelste rondjes.
Maar de liedjes klonken
als nieuw.

De klok tikte hard.
Bijna gelijk aan mijn hartslag.
En de mondharmonica
scheurde mijn trommelvlies doormidden.
Om de paar minuten
moest ik opstaan
om het stof
onder de naald vandaan te halen.
Anders kraakte het zo.
Trouwens,
Bob's stem kraakt ook.
Ha-ha.